

Degustant el succulent menú a casa Sandra i Carles. Girona.

Com a companys de viatge teníem uns coneguts del poble de Raül (Rafa, Milagros i Isabel) i, un cop a Lloret, després de canviar-nos, vam eixir a donar una volta i a sopar amb ells. Vam anar fins al port, passant per l'església romànica del S. XX molt moderna amb rajoles de colors i per la Casa de la Vila. El sopar va estar de luxe i, com a l'endemà havíem de matinar, vam optar per seguir passejant fins l'hotel i anar a dormir.

Com a cosa curiosa, vull comentar-vos la quantitat de locals de diversió que hi ha amb la "ballaora" de flamenc i el xic tocant palmes, ben aplaudits pels estrangers bocabats.

A les 7:30 del dissabte 13 d'octubre ens cridaven a les 8 per esmorzar i a les 8:30 eixir, ara fins a Pals. Aquest poble medieval del Baix Empordà d'uns 1.800 habitants és característic per la construcció de carrers i cases empedrats dins del Barri Vell amb el Museu-Casa de Cultura Ca La Pruna, la Muralla, el Mirador Josep Pla, el Castell (residència privada de la família Pi i Figueres), la Torre de l'Homenatge o Torre de les Hores, l'església de Sant Pere de Pals, les tombes del carrer major i la Plaça Major.

Aquest poble em recorda el viatge que vaig fer amb Noèlia a Astúries i Cantàbria quan vaig conèixer el poble de Santillana del Mar, i puc assegurar que gaudeixo, i molt, de vore com Raül gaudeix de conèixer tots aquests pobles tant impactants per a ell.

De Pals, Juan ens porta a l'Escala, el lloc de pesca més important de tot el litoral amb fàbriques de salades, i gràcies a Bea, podem degustar en una fàbrica les exquisides anxoves que allí s'elaboren. Pel camí, veiem bona part d'un dels camps de golf més importants d'Espanya, així com una part del trajecte del riu Ter.

Acompanyats pel bon paisatge i les balades de Luis Miguel, arribem a les 12 a Figueres, veiem la ciutat durant trajecte de l'autobús i anem directament al Teatre-Museu de Salvador Dalí. Conforme ens va dir Bea: al qui li agrada, li

agrada molt i al qui no li agrada, no li agrada gens. Doncs puc dir que van haver quadres, muntatges i sales que em van agradar molt i altres que no vaig entendre. El que realment puc afirmar és que Dalí va ser un enamorat de la dona i, a més a més de la seua Gala, ja que apareix a moltes de les seues obres i meravelles.

No us conte res del vestíbul, ni del pati principal, ni de l'escenari-cúpula, ni de la sala del tresor composta per pintures de Dalí, ni de les altres sales d'ell i d'altres pintors i escultors, ni de la cripta on està la seua tomba, ni, ni, ni de res per a què pugueu descobrir-ho vosaltres mateixos si aneu en alguna ocasió, cosa que us recomane perquè us agradarà.

Després de dinar al mateix Figueres, vam visitar Empuriabrava, coneguda també pel nom de xicoteta Venècia, caracteritzada per carrers i canals navegables, platja i port. Poble amb xalets de gent molt rica amb el seu vaixell amarrat davant la porta.

Ens vam ficar en contacte amb un parell de cridades amb Sandra i Carles i, mira què guay!!: que van vindre a buscar-nos a Lloret per anar fins Girona a sa casa per conèixer el seu pis i convidar-nos a sopar. Temps d'arribar a l'hotel, dutxar-nos, eixir a comprar uns detallets de record, i ja eren les 8 de la vesprada i estaven replegant-nos.

Noranta esglaons fins la Catedral. Girona.